

Džesika
Hokins
Gola
DUŠA

Prevela
Eli Gilić

■ Laguna ■

Naslov originala

Jessica Hawkins
YOURS TO BARE

Copyright © 2016 Jessica Hawkins

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta
odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

GOLA DUŠA

PRVO POGLAVLJE

fin

Ako ovo nije sudbina, onda ne znam šta jeste.

Jedina kafeterija s istočne strane Menhetna koja nema čokoladne kolače s pistaćima udaljena je dva bloka od mog stana. Nije teško izbeći pistaće, ali čokoladu? To samo dokazuje da u ovom gradu možeš pronaći – ili izbeći – sve ako ti je sudbina naklonjena. Možda mi se, konačno, sreća osmehuje.

Plaćam kafu i sedam za svoj sto pored prozora. Još jedan razlog zašto je trebalo da otkrijem *Le noar* – moj sto je gotovo uvek slobodan ili ga upravo rasklanjaju baš dok kupujem kafu. Postoji nešto čarobno u vezi s malim kafeterijama kao što je ova. Zbog belih zidova i prozora od poda do tavanice ne vidi se da je prepuna iako za nekim stolovima sedi dvoje ili više ljudi koji izgledaju kao da se ne poznaju. Gotovo svi koji piju kafu pred sobom imaju laptop, tablet ili novine. A ja? Mora da sam staromodan. Vadim beležnicu sa spiralom koju od prošlog oktobra nosim u torbi za fotoapararat.

Duam u šolju. Grejači su uključeni, a napolju su ljudi natrontani u kapute, šalove i rukavice. Ono je doba godine kad kese iz *Mejsija* stižu čak ovamo iako je robna kuća udaljena pola sata pešice.

Kad god imam manje posla, vraćam se prvoj stranici – spisku ideja:

Proputovati svet s fotoaparatom i slati fotografije dostojne nagrada Nešenel džiografiku.

Postati fotograf koji prati najposećenije njujorske događaje.

Pošto nisam ostvario nijednu želju, spuštam pogled na dno spiska.

Privatne proslave

Držanje kursa

Venčanja

Povratak u Volstrit

Uopšte nisam pomišljao na povratak u finansijski sektor otkako sam prošle godine dao otkaz. Zbog toga shvatam da sam iscrpeo sve ostale mogućnosti vredne mesta na spisku. Pašću na dno ako se vratim karijeri koja me umalo nije ubila. I neću to učiniti. Obeshrabren sam što sam godinu dana uzalud pokušavao da se probijem, ali moja nada nije potpuno ugušena.

Precrtavam tu stavku, a zatim i venčanja. Podsećaju me na događaje koje bih najradije da zaboravim.

Podučavanje?

Naučio sam ćerku nekoliko stvari za njenih osam godina. Pravu meru žitarica i mleka. Kako da zameni obične bele pertle drečavim. Najbolji način da pobedi u igri *Pronađi Valda*. To je bilo lako. Mnogo teže ću je naučiti onome što je važnije. Mogu li je navesti da shvati kako bi brak trebalo da traje zauvek iako je upravo doživela razvod roditelja?

Da ljubav prema nekome nikad ne može biti pogrešna iako sam dvaput uprskao?

Ne, nije mi suđeno da stojim pred drugima u učionici. Ionako nisam siguran mogu li naučiti odrasle kako da fotografiju. Završio sam fotografiju, tako da znam tehničke stvari. Ali umetnost je više od veštine koja se može steći – morate umeti da prenesete osećanja, a ja nisam sposoban da naučim bilo koga kako da oseća, pogotovo što u poslednje vreme nemam nadahnuće. Kad god se nešto uskomeša u meni, setim se koliko sam toga prošle godine stavio na kocku zbog inspiracije. I koliko sam pogrešio u vezi sa Sejdi, ženom za koju sam mislio da mi je srodna duša.

Odbacujem tu mogućnost, ali ipak je ostavljam na spisku. Nešto mora biti poslednje pribežište.

Telefon mi zavibrira.

Spremni smo. Budi na raskrsnici 28. ulice i 10. avenije za 15 minuta.

Naglo zatvaram beležnicu i olovka mi se otkotrlja sa stola. Oni zovu, a ja odlazim. Ovo je drugi put da sarađujem s agentkinjom za nekretnine. Druga agentkinja me je preporučila Liz. Ulazak u svet nekretnina mogao bi da postane stalan posao, tako da ne oklevam.

Pipam da nađem olovku, ali prsti mi dodiruju nešto veće. Nešto glatko. Čvrsto. Podižem pohabani rokovnik od tamno-smeđe kože s dugačkim vrpcama vezanim u mašnu. To je dnevnik, od onih koji postanu dvaput veći nego što su prvobitno bili, stranica nabubrela od životnih iskustava. Moja bivša je imala nekoliko takvih iz srednje škole. Mladići, letnji raspusti, tirade o nerazumevanju roditelja i još mladića. Želela je da ih pročitam, ali uspeo sam da progutam samo jedan

kitnjasti, predugački opis fontane Trevi. Posle toga sam ih izbegavao u širokom luku.

Ovaj dnevnik deluje vrednije. Korice su izbledele i izgužvane od savijanja hrbata. Neko se iznova vraćao tim stranicama. Izgleda gotovo važno, kao da ne sadrži besmislene izlive misli.

Udišem mošusni miris kože i shvatam da je verovatno ispao devojci pored mene. Sigurno joj se ne bi dopalo da jedan neznamac njuška njene stvari. Mada nije to ni primećila. Na glavi ima slušalice, pogled joj je prikovan za ekran laptopa, a sto zatrpan papirima. Tapšem je po ramenu i ona me prostreli pogledom. Podižem rokovnik. „Tvoje?“

Odmahuje glavom i ponovo se posvećuje ekranu. Nekoliko ljudi me pogleda. Pošto niko ne traži rokovnik, odvezujem vrpce. Vlasnik je sigurno napisao svoje podatke na unutrašnjoj korici ovako izandalog i voljenog dnevnika. Otvaram rokovnik. Na prvoj stranici nema uvoda ni izvinjenja. Na vrhu ne stoji „dragi dnevniče“ niti „ovaj dnevnik pripada“. Samo uredan devojački rukopis.

Daj mi kitu.

Raspoluti me po sredini.

Lice mi plane. Ne razmišljajući, ponovo čitam. Ovo nije banalno razmišljanje o italijanskom slikarstvu. Ovo je lično. Previše intimno za oči jednog neznanca. Nastavljam da čitam. Lep rukopis se brzo kviri i pretvara u švrakopis koji jedva razabirem. Njegovo odgonetanje deluje kao još veće zadiranje u privatnost, ali ne mogu da prestanem. Dodir kože više nije tako prijatan pod mojim prstima. Lepljiva je. Vruća. Okrećem stranu.

Poseduj me prstima. Prelazi po bolovima na mojim grudima, dodiruj reči koje bi mi nanele bol kad bih ih izustila, pritiskaj otkrivene živce oko mog srca sve dok u snovima ne čuješ kako te molim.

Grlo mi se steže kao da sam progutao nešto što nije trebalo. Ispod reči je jednostavna skica muških šaka oko struka nage devojke koja podseća na krpenu lutku. Oči su joj razrogačene, usne rastavljene i obrazi ružičasti – to je jedina boja na stranici.

Bila sam srećno tvoja dok nisi odjebao.

Reči joj više nisu poetične, ali njihova sirovost pogađa me do srži. Samo ta jedna rečenica opisuje kako sam se osećao kad me je Sejdi ostavila pre godinu dana – tu mržnju punu ljubavi. Slatke i bolne uspomene. Bol žudnje pomešan s ključanjem u utrobi zbog okrutnog odbijanja.

Zatvaram dnevnik, teško dišući. Zakasniću na sastanak s klijentkinjom koju ne smem da ozlovoljim. Guram rokovnik u torbu i izlazim iz kafeterije. Trebalo je da ga ostavim momku za pultom, ali srce mi ubrzano kuca i dlanovi mi se znoje – nisam se tako osećao još od Sejdi. Dok sam je tucao, dok sam želeo da je tucam, dok sam gledao kako se vraća mužu – moje reakcije su uvek bile iste, fizičke.

Ne uživam u otvaranju starih rana, ali moram da imam ovaj dnevnik. Trenutno mi reči u njemu pripadaju.

Nalazim se s novom klijentkinjom u zgradi između Desete i Jedanaeste avenije. Kad sam otišao iz Volstrita, nisam imao komercijalne teze na umu. Hteo sam da odmah škljocam i ciljам kasnije, ako se može tako reći. Ali pošto izdržavam

bivšu ženu i dete, i iznajmljujem trosobni stan u gradu, ne mogu da budem izbirljiv.

Liz izgleda kao da mi je vršnjakinja, kose ofarbane u crveno i s boricama koje odaju utisak da je stalno pod stresom. Pušta me u stan koji je upravo spremljen za slikanje. „Izgledaš isto kao na fotografiji na svom sajtu. Većina ne izgleda, kao da bih unajmila nekoga samo na osnovu fizičkog izgleda.“ Gleda mi kosu, koja privlači mnogo ženske pažnje. Uvek je tako bilo. Mnogo je gusta. „Imam drugarice koje bi ubile za takvu zlatnu boju“, kaže ona. „Kako se zove?“

Otkako sam se preselio u grad pre više od jedne decenije, postavljaju mi čudna pitanja o kosi – je li moja ili gde sam je radio. U poslednjem razredu srednje su me proglasili za mladića s najlepšom kosom. I s najlepšim osmehom. Kao i mladićem koji najviše očijuka. To poslednje me je iznenadilo. Nikad sam svesno flertovao, ali voleo sam da zasmejavam devojke. Dok sam odrastao, shvatio sam da samo jedan kompliment može da promeni mamino raspoloženje.

Liz se osmehuje iako gotovo ništa nisam rekao.

Govori mi da slikam kuhinju i dnevnu sobu iz svih uglova. Stan je u novoj zgradi, u zapadnom Čelsiju i ima pogled na Hajlajn i na Hadson. Na ovakvom mestu bih se možda sastao s klijentom dok sam radio u Volstritu. I evo me sada na sastanku s klijentkinjom.

Konačno završavamo u glavnoj spavaćoj sobi. „Postaraj se da uslikaš krevet“, kaže ona, vrzmajući se iza mene. „Dobro su ga uradili, zar ne?“

„Naravno.“ Zvuči uzbuđeno, pa krevetu posvećujem više vremena.

„Ljudima je veoma važno gde će spavati. Jednom sam oglašavala stan dva meseca i niko se nije javio. Promenila sam posteljinu i *bum* – već sutradan sam dobila ponudu.“

„Hajdemo na terasu“, predlažem.

„Nismo završili ovde.“ Ona seda na dušek i prelazi manikiranom šakom po pokrivaču. „Dođi ovamo.“

Brišem slepoočnicu rukavom. Zagušljivo je i zaudara na svežu farbu. „Radim.“

Liz otkopčava gornje dugme bluze. „Onda fotografiši mene.“

Prošle godine sam napravio mnogo fotografija, ali nijedna nije vredna pomena. Možda sam izgubio dar kad sam ostao bez Sejdi. Sećam se njenih očiju, raskošne ljubičaste boje, kad sam izašao u hodnik zgrade u koju sam se tek doselio i pogled mi se sreo s njenim. Oči žene koja je postala mnogo više od komšinice. Uхватила nas je kiša prve noći koju smo zajedno proveli. Fotografisao sam je u svom stanu. Izvila je leđa na zelenom kauču, presvučenim baršunom, koji je pripadao mojoj tadašnjoj ženi. Sejdina mokra kosa zalepila se za jastuk dok je sisama upirala u tavanicu. Moj objektiv ju je obožavao. Otad nisam pogledao te fotografije. Ona nije moja da bih je gledao. Ta prisnost je za njenog muža.

Kao meci, reči zuje kroz mene.

Daj mi kitu.

Raspoluti me po sredini.

„Ne mogu“, odgovaram.

Liz se mršti i bore joj se produbljuju, odajući razočaranje. Ovo odbijanje će me verovatno koštati budućih poslova. Prošlo je neko vreme otkako sam bio sa ženom, ali žudim za prisnošću, a ne za neobaveznim seksom. To mi je uvek bilo potrebno s partnerkom.

Želim ponovo da osetim težinu onih reči iz dnevnika i lepljivost kvalitetne kože.

Vraćam se u stan i kačim jaknu na čiviluk pored vrata, ne gubeći vreme na paljenje svetla u predsoblju. Spuštam torbu s aparatom na uobičajeno mesto pored kauča. Ostaci hrane odlaze u mikrotalasnu. Prošlo je gotovo trinaest meseci otkako sam se preselio ovamo i sve se bolje snalazim kao samac. Češće čistim za sobom, jedem povrće, redovno menjam posteljину. Bar moram više da se trudim dvaput mesečno kad Marisa dolazi kod mene. Moja bivša žena Kendra primećuje sve i saznala bi kad bih Marisi davao previše nezdrave hrane ili je puštao da spava na prljavoj posteljini.

Kad sam završio fotografisanje, izduvao sam se u teretani, pa se pribrao na klupi u parku. Zatim sam otišao u prazničnu kupovinu. Iako mi je dnevnik celog dana bušio rupu u torbi, nisam ga ponovo otvorio. Nije u redu čitati reči koje je neznanka napisala usput, napolju, u javnosti. Ali čim sam se našao ispred televizora s tanjirom suve pileline, misli su mi odlutale. Pročitao sam samo dve strane. A dnevnik je obiman.

Donosim ga do kauča i listam stranice. Naglo prelazi s ljubavi na seks, s bola na euforiju. Uznemirujuće je, bez obzira na to koliko me puta trgne iz jednog osećanja kako bi me udavila u drugom. Ona je mudra, osećajna, pronicljivo čita ljude, a ipak je nepredvidljiva. Ljuta. Neodlučna. Nepouzdana. Crteži su joj izazivački koliko i zbrkani. Početak jedne pesme tera me da zastanem.

Napravi ženu od mene.

Dozvoli da budem tvoja devojka.

Jednostavno je, ali tera me na razmišljanje. Uvek sam se osećao najmuževnije kad sam se brinuo o svojoj devojci. A ova želi da bude obožavana, da se oseća vredno. Mogu da nas zamislim, savršen par, njene ruke oko mog stomaka dok leži

sklupčana uz mene. Kako mi veruje toliko da mi dozvoljava da čitam šta napiše, kako me pušta u svoj svet, kako joj ublažavam patnju. Sve ono što nikad nisam uspeo sa Sejdi jer me je držala na odstojanju. Pa čak ni s Kendrom. Naša prisnost nije dostigla taj stepen.

Okrećem stranicu.

*Pulsiraš i pulsiraš u meni
sve dok nisam samo otkucaj srca,
otkucaj srca što puca, rasplinjava se na tvojoj kiti.*

Usta mi se suše. Bacam dnevnik u stranu, guram šaku u pantalone i svršavam za tačno dva minuta.

Da me jebeš.

Moram da pulsiram u ovoj ženi toliko jako da se raspline.

Moram da je pronađem, da je posedujem i hranim se njenim rečima sve dok ne nabrekne od njih.

DRUGO POGLAVLJE

Moram da vratim dnevnik.

Sutradan ga nosim u kafeteriju u kojoj nemaju kolače sa čokoladom i pistaćima, sedam na uobičajeno mesto i čekam. Spuštam rokovnik na sto, pazeći da nije preblizu šolje i danskog kolača s trešnjama kako ne bih prolio kafu po njemu niti ga ulepio.

Ako vlasnica ne dođe da potraži dnevnik, ostaviću ga na pultu. Nije važno što se osećam kao da sam otvorio prozor i pustio malo svežeg vazduha u život. Nije moj i ne mogu da ga zadržim.

Prolazi ceo sat dok razmišljam o tome ko je ona i kako se tuca. Da li voli polako dok je gore i drži uzde u rukama, ili više voli da je stavim u položaj koji mi padne na pamet? Pitam se da li je ispisala sve stranice ovog debelog rokovnika i zašto ne mogu prestati da se pitam šta li ću sledeće otkriti.

Otvaram dnevnik – pošto sam oprao ruke – i ovog puta počinjem od kraja.

I eto ga. Kalendar.

Ovo nije samo dnevnik; na kraju se nalazi planer. Gotovo je prazan, ali ne sasvim – ima jednu jedinu stavku za decembar.

Na poledini prethodne stranice nalazi se crtež muškarca i žene. Ona sedi na stolici pored otvorenog prozora. Uvijena

je u ćebe i naslonila je stopala na prozorsku dasku. U pozadini se vide požarne stepenice i sneg koji pada. Njujork zimi. Ona zuri napolje, a muškarac leži na krevetu i posmatra je.

Zagledam se u crtež. Njegova kosa je obojena, ali njena nije. Pored stopala i lica, iz ćebeta izviruje samo njena šaka s cigaretom između prstiju.

Pored kreveta je napisala ljubavno pismo u dve rečenice.

Na mojoj posteljini.

U mojoj glavi.

„Pobogu“, promrsim.

Jedina stavka u planeru je sledeće nedelje.

Prvi decembar – *Gradska mrtva priroda*, 20 sati.

Eto je, jasno kao dan. Ne znam šta je *Gradska mrtva priroda*, ali saznam posle nekoliko pretraga na *Guglu*. Pronašao sam je.

Sudbina mi je pružila ovu priliku.

Iako je danas bio najtopliji dan ove nedelje, uveče mi se dah magli i podseća na kišonosne oblake nad glavom. Izlog se pruža celim prednjim delom galerije *Ekspozicija*, tako da mogu spolja da osmatram osvetljenu prostoriju. Da li je ta žena mračna i privlačna, ili izgleda varljivo nedužno? Hoću li je prepoznati po poeziji u očima? Po vitkim prstima koji pozajmljuju glas njenim mislima?

Gradska mrtva priroda je grupna izložba fotografija. Radovi su nezanimljivi: gradski prizori, prazna pošta, požarni hidrant kojem dosad niko nije posvetio pažnju. Više volim ljude. Svaki čovek je vredan. Svaki čovek ima svoju priču, a

čak i kad ne želi da je podeli, ona se ponekad može pročitati iz njegovih očiju.

Pogotovo fotoaparatom.

Pažnju mi privlači bela plastična šolja ostavljena na punom stolu. Sa strane je odštampan logo *Le noara*, kafeterije u kojoj sam pronašao dnevnik. Ona nije daleko od galerije, ali ima i bližih.

Neko je podiže. Devojka beloplave kose i usana bez karmina. Odevena je u crno od glave do pete, a prstima obuhvata debeli središnji deo šolje. Ima kratke tamne nokte i mlečnobeli ten. Posmatram je dok gleda jednu fotografiju.

Doterana je. Sa stilom. Nije rastrzana duša tamne kose i namrštenih obrva kakvu sam zamišljao. Držanje joj nije pogrbljeno od nošenja celog sveta na plećima. Možda to nije ona. Približavam se izlogu da bih joj bolje video oči dok se okreće od fotografija. Namešta šolju u pregibu lakta i piskara u beležnicu.

Ona *piše*.

Telo mi se zagreva, refleksni odgovor na njenu olovku na papiru. Voda mi ide na usta zbog njenih reči. Šta li je na fotografiji ispred nje vredno beleženja? Jesam li pogrešio što sam je nazvao nezanimljivom? Želim da znam o čemu ona razmišlja.

Devojka šeta duž zidova, škilji, češka se iza uva. Pijucka kafu. Ljudi je zaustavljaju i govore joj nešto, mameći joj osmehe. Ne želim da joj gledam telo – njene reči su me dovele ovamo – ali jače je od mene. Grudi joj poskakuju jer gestikulira dok priča. Dovoljno su velike da mi ispune šake, a govorili su mi da imam krupne šape. Struk joj je uzan, noge savršene i plava kosa joj stepenasto pada po leđima. Oblizujem se.

Zatvara rokovnik i stavlja ga u torbu, klimajući glavom sagovorniku. Pomera se, a ja podražavam njene pokrete. Rukuje se s jednim čovekom pa se udaljava. Kreće napolje, prema meni. Pre nego što sam i shvatio šta se dešava, već je otvorila

vrata i našla se nekoliko koraka od mene. Duboko uzdiše pa se naslanja na zid od opeka između izloga i vrata, dovoljno širok da je zakloni. Podiže pogled prema zvezdama.

„Već sam pogledao“, kažem. „Previše je svetlo.“

Ona se prene, ali gotovo me i ne pogleda. „Misliš previše tamno?“

„Ovaj, ne“, odgovaram. „Da je mrkli mrak, mogla bi da vidiš zvezde. Ali sva ova svetlost...“ Klimam glavom prema izlogu. „Dopada li ti se izložba?“

Ne odgovara odmah. „Da, veoma. Koja je tvoja fotografija?“

„Nijedna. Srećom.“

„Videla sam tvoj aparat i pomislila...“ Konačno se ispravlja i zaškilji prema meni. „Šta misliš pod tim 'srećom'?“

„Nisam ulazio, ali fotografije odavde izgledaju kao sranje.“

„*Sranje*? To su nečiji umetnički radovi.“

I moj rad je lako mogao da se nađe na jednom od tih belih zidova, ali moja pesnikinja piše da bi prodrmla ljude, a ove fotografije ne bi mogle ni pero da zalepršaju. „To je moje mišljenje.“

Približava mi se. „A ko si ti?“

„Samo prolaznik“, mrmljam, uživajući u ovom teško stečenom trenutku prisnosti. Mlađa je nego što sam mislio. Iz daljine je zbog crne odeće i ozbiljnog držanja izgledala kao moja vršnjakinja, ali nema ni trideset godina. Pokušavam ponovo da joj vidim oči, ali skrenula je pogled.

„Trebalo bi da se vratim“, kaže.

„Ne.“

„Molim?“

Sranje. Nije trebalo tako da ispadne. Šmrkcem ne bih li joj nekako skrenuo pažnju s tog zapovednog tona. „Hoću reći, zar nisi pošla?“

Odmahuje glavom.

„Pa zašto si onda izašla?“, pitam u nadi da ću je razgovorom navesti da ostane.

„Bila mi je potrebna cigareta.“

Sećam se decembarske skice. Nebojena kosa. Cigareta u ruci. Postaje mi toplije. Ona ne vadi kutiju. „Žao mi je, ne pušim“, kažem.

„Ni ja.“

Pušač bez cigarete, naizgled fina devojka bez svog bezobraznog dnevnika. Izbliza je bolje vidim. Plava kosa joj je gotovo bela. Slaže joj se s očima koje su čeličnosive, a možda i ledenoplave. Teško je videti u polumraku. Pošto stoji u senci, izgledaju glatko poput stakla, zatišje pred oluju.

Pronašao sam je. Imam njen dnevnik, posedujem njene reči. Ja sam trenutni vlasnik njenih misli. Ali šta bi trebalo da radim s tim podacima?

„I, očigledno je da si fotograf“, kaže ona, gledajući aparat koji mi visi oko vrata. Držim ga uz sebe kako bi me ohrabrio. „Jesam li videla tvoje radove?“

„Nisi. Nisam nigde izlagao.“

„Valjaju li?“

Ne znam šta da odgovorim. Ako hoćeš da postaneš uspešan umetnik, pogotovo u ovom gradu, bilo bi bolje da veruješ kako su ti radovi dobri. Kad sam diplomirao na Njujorškom univerzitetu, deset meseci sam pokušavao da se probijem i onda me je tast upisao na poslovne studije. Moji pokušaji da uspem kao umetnik svode se na to vreme kao i na prošlu godinu. Čak nisam doživeo da me velike galerije odbiju. Dosad su me samo unajmljivali da fotografišem maturantkinje, stanove i pse na Gornjoj istočnoj strani.

Da, fotografisao sam pudlice.

Sležem ramenima. „To su moji radovi.“

Dodaje mi šolju pa uz tresak spušta torbu na zemlju. Nagine se i pretura, a ja joj gledam pravo u bluzu. Brus joj je crven kao vatrogasni kamion, doziva mi kitu kao sirena. To više liči na ono što sam očekivao od nje – malo žestine.

Pada mi na pamet da traži vizitkartu. Dobro je. To je društveno prihvatljiv način da saznam više o njoj.

Međutim, ona se uspravlja držeći samo beležnicu. Prebacuje torbu preko ramena. „Drago mi je što smo se upoznali.“

Nisam spreman za rastanak – nisam se čak ni pozdravio s njom. „Čekaj“, kažem iako još nije načinila ni korak. „Možemo li da razmenimo vizitke?“

Češka lakat. „Ovaj...“

Ne odgovara? Shvatiću to kao pristanak. Vadam vizitkartu, pomalo ozlovoljen što nisam napravio nove kao što sam nameravao. Ali trenutno mi nije stalo do posla, samo želim da mi ona da svoju. Pružam joj komad kartona. „Fin Koen.“

Ona spušta pogled na vizitkartu, pa je prihvata. Sledećih nekoliko trenutaka mi zagleda lice. „Hvala. Ostavila sam svoju kod kuće. Namerno. Izvini.“

Dođavola! Trljam bradu. „Zbog čega?“

„Ljudi uvek pokušavaju da me iskoriste na ovakvim skupovima. Možda i ti to radiš...“

Da je iskoristim? Čak je i ne poznajem. „Ne radim.“

Zastaje. „Verujem ti. Mada nije ni važno.“

„Nisam čuo kako se zoveš.“

„Nisam ti ni rekla.“

Pokušavam da prokljuvim da li se šali ili je ozbiljna. Istovremeno se osmehujemo. Ona zausti, ali ne stigne da kaže šta je htela.

„Tu si“, javlja se muški glas s vrata.

Ona skreće pogled na njega. Čovek je u senci, ali nosi odelo i izgleda kao naš vršnjak.

„Moram da idem“, kaže ona, ne gledajući me. „Srećno s tvojim radovima.“

Zaustim da je pozovem da se vrati. Pošto je izlila srce u dnevnik, sigurno joj nedostaje. Dnevnik, a možda i srce. Ali čovek joj prebacuje ruku preko ramena i uvodi je u galeriju.

Zaboravi je; ona nije tvoja. Ti nisi dovoljno dobar.

Ona nije onakva kakvom sam je zamišljao. Previše je sređena – pribrana, bez ožiljaka, maskare koja se razlila ili kose boje pepela. Očekivao sam da će nad glavom imati olujne oblake, da će kršiti prste, da će joj pokreti odisati lirikom.

Ali s druge strane, šta ja znam, kog đavola?!

Već sam jednom očekivao da ću čuti glasan prasak kad je sudbina umešala prste.

Varnice.

Vatru.

Vatromet.

Kad sam izašao iz svog stana, video sam oči žene iz stana 6B s druge strane hodnika i srce mi se predalo.

Ali pogrešio sam u vezi sa Sejdi.

Grešim li i sad?

Možda sam pogrešno procenio ovu devojkicu? Spolja je sačinjena od pravih linija i oblina. S druge strane, zatišje pred buru može biti teže i od same bure. Da li je ona takva?

Ili je u fazonu crvenog donjeg veša, sivih očiju i veštačkih cigareta?

Razmišljam samo o njoj na putu do kuće. Je li trebalo da je pronađem... ili me sudbina upozorava da je ostavim na miru? Trebalo bi da slušam. Možda je najbolje da se ova varnica ne zapali. Zato što vatromet može da ti eksplodira u lice – i to užasno boli.

Čak i kad to očekuješ.

TREĆE POGLAVLJE

halston

Pet jednostavnih reči.

Je l' neko ostavio beležnicu?

Ponavljam ih u sebi dok prelazim prometnu ulicu do *Le noara*. Trebalo je da kupim kafu na putu do kafeterije. Ne treba se suočavati s okolnostima od kojih srce ovoliko brzo bije bez kofeina. Kroz prozor vidim jednu devojkicu za stolom za kojim mi je dnevnik ispao iz torbe. Dolazila sam svakog jutra otkako sam ga izgubila, ali nije bio tu. To znači da je verovatno iza pulta. Samo moram da pitam.

Ulazim u kafeteriju, skidam rukavice i stajem u red. Imam dovoljno vremena da se pripremim jer više ljudi stoji ispred mene.

Nisam nameravala da pitam. Kad sam shvatila da sam ga izgubila, ubedila sam sebe da je to dobro. Devojka iz tog dnevnika je mračna, nemoralna prevarantkinja. Mnogo sam se trudila da je zakopam, ali ona i dalje izbija iz mojih reči iako ni sama ne znam zbog čega. Zašto ne mogu da se oprostim od devojkice kakva sam nekad bila?

Pomeram se napred. Pit mi maše iza kase i usta mi se suše. Sinoć sam bila uznemirena posle izložbe *Gradska mrtva priroda*. Rič je primetio i pitao treba li mi nešto.

Možda sam bila takva zbog susreta s lepim, ćutljivim fotografom – Finom. Gledao me je kao da pokušava da mi pročitati misli iz očiju. Nisam navikla da me tako gledaju i nisam znala šta da mislim o tome. Želela sam da ostanem i saznam, ali upravo me je ta želja naterala da budem obazriva.

Ili sam možda napokon shvatila da je moj dnevnik izgubljen i da nikad više neću videti svoj višegodišnji rad. To je loš rad, na više načina, ali ipak je moj. Dok sam se s Ričom vraćala s izložbe, samo sam želela da odem kući, stavim osećanja na papir kao što bih inače uradila i onda zatvorim korice.

Mušterija ispred mene se pomera u stranu i odjednom sam sama s Pitom. I petoro ljudi u redu iza mene. I poslužiteljkom koja se stalno mršti.

„Stiže kafa crna poput mog srca“, kaže Pit, široko se osmehujući.

Pružam mu tačan iznos. „Hvala.“

„Kako si danas, Halston?“, pita dok otvara kasu.

„Dobro. Ti?“

„Recimo samo da moje snežnobeke *Tom Ford* pantalone koje su skupe kao što i zvuče nisu stvorene za ovaj posao.“

Odmahujem glavom. „Već sam te upozorila da ne nosiš firmiranu odeću na posao.“

„I da pustim da *Tom Ford* trune u ormanu u koji ni čivava ne može da stane? Ma daj! Uostalom, čuo sam da su fleke od kafe toliko moderne da niko više ne priča o njima.“

Osmehujem se iako nisam opuštena. Stomak mi se vezuje u čvor dok pokušavam da istisnem reči.

Je l' neko ostavio rokovnik?

Neko uzdiše iza mene.

„I šta je toliko dobro ovog jutra?“, pita Pit preko ramena dok sipa kafu.

„Kako to misliš?“

Okreće se sa šoljom i uzima poklopac. „Svakog dana te pitam kako si i uvek odgovaraš da si dobro bez obzira na sve.“

Trepćem. „Zar to ne rade svi?“

„Uglavnom, ali ne svakog dana. Nekađ pada sneg ili su im turisti dosadili, ili samo ustanu na levu nogu. Sve to čujem. Ali ne od tebe. Imaš li ikad loš dan?“

Ne znam šta da odgovorim. Svako ima loše dane. Samo ih ne doživljam često – baš kao ni sjajne dane. Neki bi rekli da je to dosadno, ali tako se štitim. Ne podnosim uspone i padove kao ostali te radim ono što moram da bih ostala uravnotežena. „Valjda sam samo uopšteno srećna.“

Zapravo sam odavno potražila pomoć na tom polju.

„To je lepo“, kaže Pit i spušta šolju na pult. „Ne mogu da zamislim ijedan dan bez neke pometnje.“

Spuštam pogled na kafu. Ovo je savršen posao za društvenog Pita. Upoznala sam ga pošto dolazim svakog dana gotovo cele godine i prilično sam sigurna da voli malo zbrke u životu. Mislim da je srećan. Ja se samo snalazim što bolje mogu.

Ovo je savršena prilika da pitam za izgubljeno-nađeno. U stvari, imam loše dane i zbog toga mi je dnevnik neophodan. Duboko udišem. „Pite...“

„Hoćete li vas dvoje da ćaskate celo jutro?“, pita jedna žena iz reda.

Pit ne obraća pažnju na nju. „Šta je bilo, draga? Hoćeš li konačno da probaš moj čuveni kolač? Kuća časti. Prvo uživanje je besplatno.“

Zamišljam kako dnevnik stoji ispod pulta između nas. Ne verujem da bi se Pit ustručavao da otvori nečiji lični dnevnik ako mu probudi zanimanje. On voli da gura nos gde mu nije

mesto. Šta ako se zgranu? Ili ga pokazao večno namrštenoj kolegici pa su zaključili da je nastran i loš? Još gore... šta ako su se smejali? Ne bi bio prvi put. U osmom razredu napisala sam jednu pesmu i pročitala je na času glume – šaškasto sam odlučila da tema bude seks. Jedva sam čula sebe od cerekanja. Nastavnica je poslala pismo mojim roditeljima.

Ako pitam Pita za dnevnik i on mi ga vrati, moraću da pretpostavim kako ga je pročitao. Kao i večna mrštilica. Nikad više ne bih mogla da dođem ovamo. Potreban mi je dnevnik, ali ne mogu se odreći ni ove navike. Uzimam šolju i čekam da Pit prestani da se hvali svojim receptom. „Neću danas“, odgovaram. „Ali hvala u svakom slučaju.“

„Vidimo se kasnije na drugoj kafi?“, pita.

„Možda.“ Mašem i izlazim.

Umesto da pođem prema stanici metroa, odlučujem da pešačim do posla. Ne prija mi ova nervoza. U poslednje vreme sam retko anksiozna, moj otac se pobrinuo za to, ali kad uobičajeni načini prevazilaženja problema nisu dovoljni, stavim sve u dnevnik kako bih živela normalno, radila svoj posao, igrala uloge koje se očekuju od mene i uveče zaspala bez mračnih misli koje se prikrađaju. Moje reči izlaze iz dela mozga koji ne volim da osvetljavam, ali ponekad moram. Mada ne bi trebalo da ih iko vidi osim mene.

Zovem agenciju kako bih se čula sa svojom pomoćnicom.

„Linija Halston Foks“, javlja se Beni.

„Ja sam. Je li Rič u kancelariji?“

„Bože, *mogla* bi sama da ga zoveš“, zapevuši ona.

Prevrcem očima. „Nameravam malo da zakasnim, ali on mi zvoca kad to radim.“

„Ne možeš. Tvoj otac je upravo sazvaio sastanak. Rič se sprema da se popne, a ti moraš da budeš tamo za petnaest minuta.“

Dodavola! Zaista nije važno ni ako zakasnim – to je jedna od prednosti kad vam je otac šef – ali ne volim da tati i Riču dajem razloge da mi pridikuju. „Stižem za deset.“

Prekidam vezu, silazim s pločnika i podižem ruku da zaustavim taksi. Sveže je iako je sunčan decembarski dan. Ugla-
vljujem kafu u prevoj lakta i tražim rukavice u torbi. U tom trenutku se oglasi dnevni podsetnik u telefonu. Ostavljam rukavice i vadim lekove iz džepa. Uglavnom ih ne pijem u javnosti pa skrivam bočicu u šaci dok odvrćem poklopac.

Taksi se zaustavlja ispred mene, uplašivši jato golubova. Jedna ptica samo što me ne udari u lice. Podižem ruke i pilule se prosipaju po ulici.

Sranje, sranje, sranje!

„Ulaziš ili ne?!“, viče taksista.

Podsetnik i dalje pišti. Nekoliko prolaznika se zaustavlja. „Treba li ti pomoć?“, pita neko.

„Dobro sam“, odgovaram mehanički. Bele tablete raštrkane su na pločniku poput krečnjačkog sazvežđa. Još više bih se osramotila kad bih čučnula da pokupim gomilu pilulica za sreću.

Ostavljam ih i ulazim u taksi. „Ugao Četrnaeste i Pete“, kažem.

Nismo se ni odmakli od ivičnjaka a već prelazim prstima po tetovaži pera iza uva. Ne znam nikoga ko voli golubove, ali moja majka ih je obožavala. Tvrdila je da ptice mogu da vole i budu voljene. Načas mi se čini da iza uva osećam puls, svoje ustutnjalo srce.

Je li moguće da su ptice njena poruka? A ako jesu, šta li znače?

Imala je postporođajnu depresiju nekoliko meseci posle mog rođenja. Nisam to ni znala sve dok mi tata nije rekao posle jednog sastanka s klijentima na kome je malo više popio. Ali tvrdio je da je mama to prevazišla. Izlečila se. Mnogo puta sam se pitala šta li bi ona mislila o lekovima. Jesu li ptice

nagoveštaj da je protiv njih? Ali ona nije tu. Moram da proverim da li imam rezervnu bočicu kod kuće.

Na vrhu torbe, na samoj ivici, stoji Finova vizitkarta. Preplavljuje me olakšanje što nije ispala. Zašto? Ne nameravam da mu se javim. Da li je tako? Bože, privlačan je – viši od većine mojih momaka, ali gotovo nežnog držanja. *Gotovo*. Ako se izuzme onaj trenutak kad je pokušao da mi kaže „ne“. Pa još jedan kad je odsutno prošao prstima kroz zlatnosmeđu kosu, mrsio je šakom koja je bila kao krupna šapa.

A tek njegove usne! Boje rđe i tako primamljive za ljubljenje. Za kresanje? Mogu li usne da budu jebozovne?

Usne tog čoveka mogu.

Crvenim, mada sam sama i stavljam vizitku u džep. On je ionako iznad moje lige, a takve misli su samo za moj dnevnik.

Prolila sam samo nekoliko kapi kafe pa pijem ono što je ostalo. Jeste da se šetnja izjalovila, ali bar imam kafu. Poznat ukus natapa mi jezik i umiruje me. Moram da zaboravam dnevnik. Njime sam skretala sebi pažnju kad sam morala da pobegnem od svega, ali postoje i drugi načini. Ranije sam pokušavala da ih se otremem. Možda je gubitak dnevnika podsticaj da nastavim dalje, još jedan mamin znak.

Potreban mi je trenutak da se pomirim s tim gubitkom, a onda me obuzima tuga. Puštam da me preplavi. Biću sama narednih osam minuta pa mogu da osećam šta god hoću i niko me neće osuđivati. Nekad mi se čini da funkcionišem samo zato što vodim dnevnik, ali znam da to nije istina. Potrebno je više od toga da održim zdrav razum. Ništa se nije promenilo zbog toga što sam ostala bez dnevnika. Ako odbijam da uradim nešto što mi ne prija kako bih ga pronašla, onda sigurno nije toliko važan, zar ne?

Ponavljam sebi te reči sve dok skoro ne poverujem u njih. Imam još sedam minuta da tugujem.

A onda ću ponovo biti srećna, kao i uvek.